

Arrest

**nr. 128 705 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 mei 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 2 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 8 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde aangetekend verzonden.

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Shiraz. Op 2 mei 2013 kwam u in België aan. Daags nadien diende u een eerste asielaanvraag in. In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u dat u reeds vele jaren op bezoek ging bij uw ouders in Nederland. Zij zijn bekeerd tot het protestantisme. Via hen kreeg u zelf ook interesse in het protestantisme. Op 1 Bahman 1388 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 21 januari 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) liet u zich dopen in Iran. U ging ook naar de huiskerk. Op 10 juli 2012 verlieten u en uw kinderen Iran om uw ouders in Nederland te bezoeken. Op 9 september 2012 liet u zich in Nederland dopen tot protestantse. Van uw echtgenoot in Iran vernam u dat uw broer Darius en diens echtgenote waren opgepakt bij een huiskerkdienst. Tevens werden er bij een huiszoeking in uw woning bijbels in beslag genomen. Op 31 januari 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 april 2014 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen omdat noch u noch uw advocaat op de rechtszitting verschenen was. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 2 juni 2014 niet toelaatbaar verklaard. Zonder ooit naar Iran terug te keren, diende u op 2 juni 2014 een tweede asielaanvraag in. U blijft bij de motieven die u inriep in het kader van uw eerste asielaanvraag. U voegde toe dat u vijf of zes keer naar de protestantse kerk in Antwerpen geweest bent. Sinds een tweetal maanden interesseert u zich voor de getuigen van Jehova. U raakte met hen in contact via uw ouders die beiden ook getuigen van Jehova zijn. U bent zich nog verder aan het informeren maar meent dat het geloof van de getuigen van Jehova het juiste pad voor u is. U ging inmiddels acht achtereenvolgende zondagen naar een bijeenkomst van de getuigen in de zogenaamde koninkrijkszaal in Maasmechelen. U bent nog niet gedoopt als getuige van Jehova, maar praat wel over uw (nieuwe) geloof met uw medestudenten op school. U verspreidt ook exemplaren van het tijdschrift De Wachttorens, opgesteld in het Farsi. U legde ook een dergelijk tijdschrift neer. Verder haalde u nog aan dat uw broer Darius kort na het vertrek van uw ouders naar Nederland 17 jaar geleden een tweetal jaar in de gevangenis werd opgesloten. Daarnaast verklaarde u dat uw neef Ali, de zoon van uw zus, in de negende maand van 1389 (november-december 2010) dood werd teruggevonden achter zijn woning, nadat hij twee dagen eerder was verdwenen. Hij sprak met vrienden over het christendom. U vermoedt dat hij christen was geworden. U vermoedt ook dat hij om deze reden door het regime vermoord werd. U legde een kopie van zijn overlijdensakte en enkele foto's van hem neer. U haalde ook nog aan dat uw broer in Iran door het Ettelaat (ministerie van Informatie) ondervraagd werd over zijn bezoek aan de huiskerk. Terzelfdertijd werd gevraagd waar u zich bevond. In geval van terugkeer naar Iran vreest u meteen na aankomst gearresteerd te worden met alle mogelijke gevolgen van dien. U verwijst ook naar het geval van ene Z.(...) E.(...), die met een bijbel zou zijn teruggekeerd naar Iran. Zij zou zijn opgepakt, beschuldigd en later vermoord.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u verder nog de volgende documenten neer: een vertaling van een verklaring van uw vader waarin hij de door u aangehaalde problemen herhaalt; een artikel d.d. 19 mei 2014 over Wahid Akani, een christen die in de gevangenis in Shiraz is opgesloten; en een brief van de christelijke gemeente van Jehova's getuigen van Maasmechelen d.d. 16 juni 2014, waarin gesteld wordt dat u de openbare vergaderingen bezoekt en dat u bijbelstudie volgt.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielprocedure door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde vervolging in Iran. Zo kon u niet de minste informatie verschaffen over uw situatie in

Iran of over eventuele door de Iraanse autoriteiten tegen u ondernomen stappen. Daarenboven waren tal van uw verklaringen tegenstrijdig. Daarnaast werd vastgesteld dat u interesse toont voor het christendom en dat u zich in Nederland liet dopen. Er waren evenwel diverse elementen die twijfels opwierpen bij de oprechtheid van uw bekering tot het protestantisme. Voorts dienden uw protestantse geloofsbeleving alsook uw bekeringsijver in België laag ingeschat te worden, zodat deze geen aanleiding vormen voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Gezien uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd omdat u niet op de zitting verschenen was en uw cassatieberoep niet toelaatbaar werd verklaard, resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanhaalt, met name de vermoedelijke moord gepleegd door het regime op uw neef Ali in 1389 (2010) omdat hij zich bezighield met het christendom, moet vooreerst worden opgemerkt dat u hierover met geen woord repte tijdens uw eerste asielaanvraag. U haalde aan dat u toen enkel gevraagd werd naar uw eigen problemen, niet naar die van uw familie (CGVS, blz. 13). Deze uitleg is weinig ernstig. In uw eerste asielaanvraag werd u tweemaal uitgebreid gehoord op het Commissariaat-generaal en werden er u tal van vragen gesteld over uw familieleden. Het is bovendien allesbehalve aannemelijk dat u een dergelijk zwaarwichtig feit dat dan ook nog verband zou houden met de redenen van uw vertrek niet spontaan zou verteld hebben. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u enkel een kopie van de overlijdensakte van uw neef Ali neerlegde, waarop als doodsoorzaak 'onbekend' vermeld staat, en enkele foto's van hem. Uit deze stukken blijkt enkel dat hij is overleden, meer niet. Ook voor wat betreft de arrestatie van uw broer Darius en daaropvolgende periode van detentie van ongeveer twee jaar, kort na het vertrek van uw ouders naar Nederland ongeveer 17 jaar geleden, moet worden opgemerkt dat u hier in uw eerste asielaanvraag nooit melding van maakte. U gaf aan dat u toen niet gevraagd werd naar problemen die u en uw familie hadden ondervonden ten gevolge van de problemen van uw ouders (CGVS, blz. 10). Ook deze uitleg is niet bevredigend. In uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal in uw eerste asielprocedure kreeg u uitgebreid de mogelijkheid om alle relevante feiten aan te reiken. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de moord op uw neef en de langdurige aanhouding van uw broer kort na het vertrek van uw ouders naar Nederland.

Met betrekking tot uw geloofswending naar de getuigen van Jehova, ter staving waarvan u een exemplaar van de Wachttorens en een steunbrief van de Jehova's getuigen te Maasmechelen neerlegde, is het vooreerst hoogst opmerkelijk dat u tot twee maanden geleden steeds de protestantse kerk aanhing. Gevraagd naar de reden van uw geloofswending, verklaarde u dat sinds u in Nederland en België bent door contacten met uw vader en zijn vrienden het geloof van de getuigen van Jehova ontdekt hebt als ware religie voor u (CGVS, blz. 14). In uw eerste asielprocedure gaf u echter aan dat u voor de protestantse kerk koos omdat u tien jaar eerder met uw vader naar de kerk was beginnen te gaan (CGVS 1 juli 2013, blz. 9-10). Nergens in uw eerste asielaanvraag maakte u duidelijk dat uw ouders getuigen van Jehova zijn. Uw uitleg voor uw plotse geloofswending is dan ook niet geloofwaardig. Het feit dat in de steunbrief van de Jehova's getuigen van Maasmechelen staat dat uw vader reeds sinds 1999 gedoopt is als getuige, werpt hierop geen ander licht. De inhoud van een dergelijke brief is pas bewijskrachtig voor zover deze ondersteund wordt door coherente en geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker, wat hier duidelijk niet het geval is. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u enige interesse toont voor de getuigen van Jehova. U bent nog niet gedoopt, maar beschouwt zich desalniettemin toch al als een getuige van Jehova. Uw geloofsbeleving als getuige van Jehova en bekeringsijver in België moet echter laag worden ingeschat. Zo hebt u enkele keren een open vergadering van de getuigen bijgewoond. Deze vergaderingen waren in het Nederlands, een taal die u slechts in beperkte mate beheerst. U geeft wel aan in de toekomst lessen in het Farsi te zullen volgen. U spreekt op school medestudenten aan over uw nieuwe geloof, maar uw kennis van het Nederlands en uw kennis van uw nieuwe geloof staan u nog niet toe actief te prediken. Wel deelt u exemplaren van het tijdschrift 'De Wachttorens' uit aan geïnteresseerden (CGVS, blz. 16-18). Er kan hier net zoals in uw eerste asielaanvraag nog gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet

naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich bijvoorbeeld in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein.

Met betrekking tot uw broer Darius die nog door het Ettelaat ondervraagd zou zijn over zijn bezoek aan huiskerken en terloops ook over u, moet worden opgemerkt dat het niet overtuigend is dat u niet kon zeggen waar precies hij bij het Ettelaat diende te verschijnen (CGVS, blz. 5). Daarenboven werd reeds in uw eerste asielaanvraag opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw broer Darius geenszins overtuigend waren en dat u zijn aanvaringen met de autoriteiten geenszins kon staven. Ook in uw tweede asielaanvraag bracht u geen concrete elementen naar voren waaruit een gerechtelijke vervolging van uw broer kan blijken. U verwees louter naar twee documenten die u reeds bij uw eerste asielaanvraag neerlegde en waarover toen reeds werd geoordeeld dat nergens uit deze documenten kon worden afgeleid dat deze betrekking zouden hebben op de door u beweerde feiten (CGVS, blz. 5-6). Hoe dan ook kan er, gelet op het feit dat er in uw eerste asielprocedure door het Commissariaat-generaal reeds werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten, ook in uw tweede asielaanvraag geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de autoriteiten nog op zoek zouden zijn geweest naar u. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid niet opheffen.

Verder verwees u enkele keren naar ene Zahra Etemadi, een christelijke vrouw die de Nederlandse en Iraanse nationaliteit had, en die, nadat zij terugkeerde naar Iran met een bijbel in haar bezit, valselijk beschuldigd en later vermoord werd. Naar alle waarschijnlijkheid bedoelde u Zahra Bahrami, die in januari 2011 werd terechtgesteld nadat zij van drugssmokkel werd beschuldigd. Nergens uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat zij christen was, dat dit element zou hebben meegespeeld in haar veroordeling, of dat er enig verband bestaat met uw situatie.

Ook met betrekking tot Wahid Akani, over wie u een artikel neerlegde, kan niet vastgesteld worden dat er enig verband bestaat met uw situatie. In uw eerste asielaanvraag werd reeds opgemerkt dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u beweerde vervolging in Iran. Zowel in uw eerste als in uw tweede asielaanvraag werd vastgesteld dat er op basis van uw laag religieus profiel in België geen aanleiding is tot vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. De brief van uw vader kan bezwaarlijk als een objectief bewijsstuk in aanmerking worden genomen. Al uw overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de hem op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot

een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2°, 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, "inzonderheid de afwezigheid van de rechte vereiste feitelijke grondslag", voert verzoekster aan dat de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct is en uiterst summier gemotiveerd. Verzoekster stelt dat het een standaardmotivering uitmaakt die gekopieerd en geplakt werd uit voorgaande beslissingen. Vervolgens oppert ze dat de beoordeling dat er geen sprake is van voldoende nieuwe elementen foutief is, daar er nieuwe essentiële ontwikkelingen hebben plaatsgevonden aangaande haar geloof en aangaande de moord op een familielid in dezelfde situatie. Indien de motivering, zo besluit verzoekster, onduidelijk en onsamenhangend is en er niet tot een geldige conclusie wordt gekomen, is dit een grove fout vanwege het Commissariaat-generaal en dient de beslissing vernietigd te worden.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd

een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1313340Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2014 omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door haar beweerde vervolging in Iran. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 123 378 van 29 april 2014 omdat zij niet ter terechtzitting verscheen en evenmin vertegenwoordigd was. Het cassatieberoep dat tegen dit arrest werd ingesteld werd door de Raad van State bij beschikking nr. 10 531 van 2 juni 2014 niet-toelaatbaar verklaard.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.4. In de bestreden beslissing, waarin wordt geoordeeld dat verzoekster in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanhaalt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeksters eerste asielprocedure door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde vervolging in Iran. Voorts wordt, met betrekking tot de door haar aangehaalde nieuwe elementen, (vast)gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent de moord op haar neef en de langdurige aanhouding van haar broer kort na het vertrek van haar ouders naar Nederland. Daarnaast wordt geoordeeld dat verzoeksters uitleg voor haar plotse geloofswending naar de getuigen van Jehova niet geloofwaardig is, dat hoe dan ook haar geloofsbeleving als getuige van Jehova en haar bekeringsijver in België laag moet worden ingeschat, en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten en dat indien een persoon zijn geloof in besloten kring beleeft het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein is. Voorts wordt (vast)gesteld dat verzoekster ook bij haar huidige tweede asielaanvraag geen concrete elementen naar voren brengt waaruit een gerechtelijke vervolging van haar broer D. kan blijken, en dat ook thans in het kader van haar huidige asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zouden de autoriteiten nog op zoek zijn geweest naar haar. Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar ene Z.E. wordt opgemerkt dat zij waarschijnlijk Zahra Bahrami bedoelt en wordt erop gewezen dat nergens uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat laatstgenoemde christen was, dat dit element zou hebben meegespeeld in haar veroordeling of dat er enig verband bestaat met verzoeksters situatie. Ook met betrekking tot Wahid Akani, over wie verzoekster een artikel neerlegde, kan, zo luidt de bestreden beslissing, niet worden vastgesteld dat er enig verband bestaat met verzoeksters situatie. Verder wordt opgemerkt dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk doen aan voormelde conclusies en tot slot wordt geconcludeerd dat er zowel in verzoeksters eerste als tweede asielaanvraag op basis van haar laag religieus profiel in België geen aanleiding is tot vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten.

Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden waar zij stelt dat het een standaardmotivering uitmaakt die gekopieerd en geplakt werd uit voorgaande beslissingen. Dit klemmt des te meer nu verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het formuleren van uiterst algemene kritiek (op de motivering van de bestreden beslissing, als zou deze niet correct en uiterst summier zijn), doch gaat niet in het minst *in concreto* in op de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS